

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ,ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Ένα συνοπτικό μεν αλλά εντυπωσιακό σε γνώση και στοιχεία δοκίμιο του νομικού κυρίου Γεωργίου Κ.Στεφανάκη,προέδρου επίσης του Μορφωτικού Ιδρύματος Ελευθέριος Βενιζέλος

I. Ό,τι βελτιώνει την επί γης ζωή είναι **πολιτισμός**. Έχει ποικίλες εκφάνσεις: τεχνολογικός, μεσαιωνικός, αρχαίος, νέος, ιατρικός κ.ο.κ.ΟΠολιτισμόςέχειδύο κύρια γνωρίσματα: διαρκώς εξελίσσεται. Ουδέποτε τελειώνει. Όσο υπάρχουν άνθρωποι θα επιδιώκουν βελτίωση της διαβίωσής τους.

Ακόμη, ο πολιτισμός εξελίσσεται υπό αλληλοδιάδοχες ψευδαισθήσεις.

II. Ο κομμουνισμός αποτέλεσε την κορυφαία ψευδαίσθηση του 20^{ου} αιώνα.¹ Εκατομμύρια ανθρώπων γοητεύτηκαν από το όραμα μιας κοινωνίας αταξικής, δίκαιης, ευτυχισμένης.

Η υπόσχεση υπήρξε ονειρώδης: Καταργούνται τα αφεντικά, κάθε παιδί που γεννιέται, θα σπουδάζει, αν θέλει, ό,τι θέλει. Θα έχει πλήρη ελευθερία επιλογής του επαγγέλματος που του αρμόζει. Θα εξασφαλίζει άνετη ζωή, ώστε να ιδρύσει οικογένεια. Θα εισπράττει τέλος, αξιοπρεπή σύνταξη.Θα ολοκληρώνει την επίγεια θητεία του υπό συνθήκες αξιοπρεπείς.

¹ΑντίπολλώνFr Furet "**Le passed'une illusion**" R. Laffont/Calmann – LevyΠαρίσι 1995.

Έναντι του παραδείσου, ζητήθηκε από τα μέλη της κοινωνίας όπως παραιτηθούν υπέρ του κράτους, από κάθε περιουσιακό δικαίωμα.

Η παραίτηση υπήρξε καθαρά φαινομενική. Το δικαίωμα ουδέποτε είναι αυτοσκοπός. Μέσο είναι που αντιστοιχεί σε κάποια απόλαυση. Φερ'ειπείν, δεν επιδιώκεται ο τίτλος ιδιοκτησίας. Επιδιώκεται η απόλαυση της ιδιοκτησίας. Και επί κομμουνισμού η απόλαυση είναι υπεσχημένη από το κράτος. Έτσι ο πολίτης από τίποτε δεν παραιτείται.

- Τρεις είναι οι κυρίως θεμελιωτές του συστήματος. Ο Βλαδίσμηρος Ίλιτς Ουλιάνωφ: Lenin. Ο Ιωσήφ Τσουγκασβίλι: Stalin και ο Κάρολος Marx.

Ο Lenin γεννήθηκε σε οικογένεια εύπορη της επαρχιακής αριστοκρατίας, που είχε τιμηθεί από τον Τσάρο με τίτλο ευγενείας (!). Εν τούτοις, ο μεγαλύτερος αδελφός του είχε εμπλακεί σε αναρχική οργάνωση. Η τελευταία προετοίμαζε δολοφονία του Τσάρου. Η προετοιμασία απεκαλύφθη, ο αδελφός του Lenin καταδικάστηκε εις θάνατον. Η ευγενής καταγωγή παρείχε, φαίνεται, βάση συγγνώμης. Εάν εζητείτο χάρις μάλλον θα εχορηγείτο. Αλλά ο τρομοκράτης – αδελφός ήταν σκληρός. Δεν ζήτησε χάρη. Ακολούθησε η εκτέλεση.

Ο Lenin βίωσε οδυνηρά την απώλεια του. Ριζοσπαστικοποιήθηκε εναντίον της κοινωνίας.

Κατά την έκρηξη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου βρέθηκε πολιτικός κρατούμενος στην Αυστροουγγαρία. Φίλοι του αριστεροί κινητοποιήθηκαν αποτελεσματικά για την απελευθέρωσή του. Την πέτυχαν. Έτσι ο Lenin κατέφυγε στην ουδέτερη Ελβετία, στην Ζυρίχη.

Ήταν ιδιαίτερα μελετηρός. Επικεντρώθηκε, κυρίως, σε δύο συγγραφείς. Στον Πρώσο στρατηγό Von Clausewitz και στον Marx.

Ο πρώτος έχει δώσει τον χαρακτήρα του πολέμου ως συνέχειας της πολιτικής δια των όπλων.

Έχει αναπτύξει, συναφώς, την “*θεωρία των ορίων*”, Ότι, δηλαδή, οι ανθρώπινες αντιθέσεις άγουν σε αναμετρήσεις. Όταν εξαντληθούν τα ειρηνικά μέσα, ακολουθούν πολεμικές επιχειρήσεις. Αλλά η ανθρώπινη δράση διέπεται από την λογική. Έτσι, μοιραία, κάποια στιγμή ο πόλεμος τελειώνει. Τότε η ειρηνική διαβούλευση διαδέχεται την αιματηρή περίοδο. Και ιδού το κρίσιμο: Όσοι στρατιωτικά πέτυχαν τα περισσότερα και ειρηνικά θα αμειφθούν αναλόγως.

Καθοδηγούμενος από την αντίληψη του Clausewitz, ο Lenin, εμπέδωσε πεποίθηση ότι απαιτείται εμφύλια πολεμική αναμέτρηση, ως προϋπόθεση, ώστε να επιβληθεί το κομμουνιστικό καθεστώς.

Αυτή, μεθοδολογικά, ήταν και η κατεύθυνση του Marx, δια του κομμουνιστικού – επαναστατικού μανιφέστου του 1848. Ιστορικό υπήρξε το αποτύπωμα του Marx. Εντυπωσίασε με την πειθώ της διαλεκτικής του: για την *αναγκαιότητα* του *αγώνα* και την *βεβαιότητα της νίκης*. Χαρακτηριστικό, εξ άλλου, γνώρισμα: ο Μαρξισμός – Κομμουνισμός δεν διατυπώθηκε ως μία επί πλέον πολιτική επιλογή ή εκδοχή. Ο κομμουνισμός υπήρξε αποστολικό κήρυγμα. *Διατυπώθηκε ως θρησκεία καταργητική κάθε προηγούμενης πίστης.*

- Υπέρτατο όν είναι η *νομοτέλεια* της Ιστορίας, κατά την μαρξιστική αντίληψη. Δηλαδή, αποτελεί την ουσία της Ιστορίας η διαρκής πάλη των τάξεων: Οι δούλοι κατά των ελευθέρων, οι

δουλοπάροικοι κατά των γαιοκτημόνων, οι πληβείοι κατά των πατρικίων (ανωτέρων). Η εξελικτική αυτή αντιπαράθεση ωριμάζει και ολοκληρώνεται στην αναμέτρηση των προλεταρίων με τους αστούς. Προλετάριοι είναι όσοι ζουν από την εργασία τους. Αστοί όσοι διαθέτουν τα μέσα παραγωγής. Αυτοί (αστοί) εξ ορισμού – στην μαρξιστική αντίληψη – κερδοσκοπούν εκμεταλλεόμενοι την εργασία των προλεταρίων, των εργατών. Οι τελευταίοι θα νικήσουν. Είναι πολυπληθέστεροι. Είναι και αποφασισμένοι. Τίποτε δεν έχουν να χάσουν. Τίποτε *εκτός από τις αλυσίδες τους*.

Η συγκρότηση ήδη της μαρξιστικής πολιτείας, σημαίνει (για τους θιασώτες του δόγματος), πως η *Ιστορία* έκλεισε τον κύκλο της. Κατ'επιταγή της έχει επιβληθεί το Κομμουνιστικό Κόμμα. Έχει αναδειχθεί το κράτος των εργατών. Η κοινωνία είναι πλέον αταξική. Πας αντίθετος είναι ανιστόρητος ή – ακόμη χειρότερα – (είναι) υπονομευτής της κατάκτησης του λαού. Ούτως ή άλλως είναι απόβλητος.

Θεματοφύλαξ των κεκτημένων, άρα, και κτήτωρ κάθε εξουσίας προς ικανοποίηση των βιοτικών αναγκών των πολιτών είναι το *αταξικό κράτος*. Αυτό, κυριαρχικά, αποφασίζει περί της διανομής των παντός είδους αγαθών προς τους πολίτες.

Υλική στήριξη *δεν* υπάρχει *εκτός* του κράτους. Το κράτος έτσι και *defacto* αποκτά το μονοπώλιο της εξουσίας. Η δύναμη επιβολής είναι ιστορικά *πρωτοφανής* (!!!). Σε καμία προηγούμενη κοινωνία δεν υπάρχει αντίστοιχη συγκέντρωση εξουσίας από το κράτος.

- Η θεωρητική σύλληψη έχει ανάγκη εφαρμογής. Και αυτήν αναλαμβάνουν εκ των πιστών οι πιστότεροι. Λογίζονται όλοι προς όλους ίσοι. Τίτλοι και οι διακρίσεις πλέον δεν υπάρχουν (!). Την ισότητα μαρτυρά η προσαγόρευση: εκείνη του *συντρόφου*. Όλοι είναι μεταξύ τους σύντροφοι. Η προσπάθεια είναι καθολική. Πρέπει να παγιωθεί ο κομμουνισμός όπου έχει επιβληθεί. Πρέπει παγκοσμίως να επεκταθεί. Και θα επεκταθεί. Η Ιστορία δεν σφάλλεται (!).

Μεταξύ των κατά θεωρητική σύλληψη ίσων, άλλοι (οι λίγοι) αποφασίζουν. Άλλοι (οι συντριπτικά πολλοί) πειθαρχούν στις αποφάσεις των λίγων. *Έχουμε*, έτσι, εκ των πραγμάτων *ανατροπή*. Η υπαγωγή των πολλών στους αποφασίζοντες ύψωσε ως *νέα τάξη* τους τελευταίους. Αναδείχθηκε έτσι και υπό κομμουνιστικό σύστημα η τάξη των προνομιούχων: η *nomenklatura*.

Η νέα ηγεσία των εκλεκτών διαθέτει *ένοπλη δύναμη* για το εσωτερικό, αλλά και για το εξωτερικό. Στο εσωτερικό το σωφρονιστικό σύστημα λέγεται "*goulag*". Πρόκειται για στρατόπεδα συγκέντρωσης. Η κομμουνιστική αλήθεια είναι κατά ιστορική αναγκαιότητα η μόνη. *Αμφισβήτηση δεν νοείται*. Εάν αυτό το απλό δεν είναι κατανοητό ο ελεγχόμενος έχει ανάγκη – πάντως – *σωφρονισμού*. Εγκλείεται σε *goulag* έως ότου δει το φως το αληθινό της κομμουνιστικής ορθοδοξίας.

Εννοείται, βέβαια, πως εάν ο ελεγχόμενος διαγνωσθεί δόλιος, υπονομευτής δεν σωφρονίζεται. *Εκτελείται*. Εκατοντάδες χιλιάδες υπέκυψαν κατά τις σταλινικές εκκαθαρίσεις κυρίως των ετών 1937-8. Είναι οι περίφημες "*Δίκες της Μόσχας*". Ο κατάλογος των προς

εκτέλεση διοχετεύονταν στους δικαστές. Αυτό πριν καν εμφανισθούν (και απολογηθούν) οι κατηγορούμενοι (!!!).

Στο εξωτερικό η κομμουνιστική ιδεολογία περιφρουρείται με ένοπλες επεμβάσεις. Χαρακτηριστικά είναι τα παραδείγματα της Βουδαπέστης και της Πράγας.

Το 1956 εξεγέρθηκαν κατά της κομμουνιστικής κυριαρχίας οι Ούγγροι. Εισέβαλαν τα σοβιετικά τεθωρακισμένα. Με αιματηρά αντίποινα αποκατέστησαν την κομμουνιστική ευταξία.

Τα όμοια συνέβησαν το 1968. Τότε το ιδεώδες αμφισβητήθηκε στην Τσεχοσλοβακία. Πρόκειται για την έκτοτε περίφημη “*Άνοιξη της Πράγας*”. Η κομμουνιστική ορθοδοξία και πάλι αποκαταστάθηκε με την αιματηρή επέμβαση των σοβιετικών όπλων.

- Δεν είναι πλήρης η κατανόηση του κομμουνιστικού φαινομένου, εάν δεν εξετασθεί και το εν συνεχεία δομικό στοιχείο του συστήματος: *Η απατηλή αυτοδιαφήμιση.*

Διάχυτη είναι η αντίληψη πως ο μαρξισμός έριξε τον Τσάρο. Επίσης πως λαϊκός ξεσηκωμός, της βάσης, επέβαλε τον κομμουνισμό.

- Δεν έχουν έτσι τα πράγματα. Ο Νικόλαος Β' υπήρξε άνθρωπος περιορισμένων ικανοτήτων. Ήταν προσηλωμένος στην γυναίκα του. Η τελευταία τελούσε υπό την επιρροή του περίφημου Ρασπούτιν.

Η ανώτατη ηγεσία ήταν “*χύμα*” (!!!).

Σύρθηκε στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο ο Νικόλαος. Η Ρωσία ατύχησε στις επιχειρήσεις. Η γενική επιστράτευση στέρησε την χώρα από χέρια γεωργικά αλλά και βιομηχανικά. Ο λαός πείνασε. Η ανέχεια έφερε την γνωστή ως “*Φεβρουαριανή Επανάσταση*”.

- Αυτή ήταν αληθινή εξέγερση βάσης. Μετείχαν παντός προσανατολισμού δυνάμεις του πεινασμένου λαού. Μετείχαν και κομμουνιστές (Soviet) αλλ' ασυντόνιστοι.

Ο Lenin, τότε, ήταν ακόμη στην Ζυρίχη (!).

Συνέπεια αυτής της εξέγερσης υπήρξε η παραίτηση του Τσάρου (!). Παραιτήθηκε την 15 Μαρτίου 1917. Χαρακτηριστικό της διάλυσης είναι το εξής: Ο Τσάρεβιτς ήταν ανήλικος και αιμοφιλικός. Ο Νικόλαος προσπάθησε να παραιτηθεί υπέρ του αδελφού του Μιχαήλ. Ο Μιχαήλ αρνήθηκε την προσφορά. Ο ιστορικός θρόνος των Ρομανόφ είχε καταστεί αδέσποτος (!!!). Ήταν εκτός του κράτους – ακόμη – οι κομμουνιστές. Η εξουσία περιήλθε στον σοσιαλδημοκράτη Αλέξανδρο Kerensky. Διέπραξε βαρύ σφάλμα. Συνέχισε τις επιχειρήσεις: με στρατό απογοητευμένο και λαό πεινασμένο (!).

Οι στρατιώτες στασίασαν. Λιποτακτούσαν κατά κύματα. Αυτό για να γυρίσουν στις οικογένειες και στις δουλειές τους.

- Οι Γερμανοί είχαν συνειδητοποιήσει το χάος. Έσπευσαν να το εκμεταλλευθούν, μάλιστα και να το επιτείνουν. Επεστράτευσαν – κυριολεκτικώς – τον Lenin. Του χορήγησαν τρένο σφραγισμένο, εφοδιασμένο με άδειες διέλευσης, από εμπόλεμες ζώνες. Τον είχαν επίσης ενισχύσει και με *χρήματα – φαίνεται – πολλά*. Έτσι έφθασε στην Πετρούπολη στις *16 Απριλίου 1917*. Άρα ένα μήνα *μετά* την παραίτηση του Τσάρου (!!!).

Ήταν, ο Lenin, βέβαιος, για την ανάγκη του εμφυλίου πολέμου προς επιβολή της πολιτικής του πίστης. Επιδεξίως εκμεταλλεύθηκε, κυρίως, τα κύματα των λιποτακτών.

Στο γενικό χάος επιβλήθηκε η οργανωμένη μειοψηφία των κομμουνιστών. Αποτελεί τέχνασμα διαφημιστικό η περίφημη ταινία του Αϊζενστάιν *“ΟΧΤΟΒΡΗΣ – Κατάληψη των Χειμερινών Ανακτόρων –”*.

- Η διαφημιστική δράση συνεχίστηκε μετά την επιβολή του μαρξισμού. Θα εξαρθεί επί **σταλινισμού**. Θα διαφημίζεται ο παραγωγικότερος (πρώτος) εργάτης ανθρακούχος κ.ο.κ.

Τα *πρωτεία* θα εξαφανισθούν μαζί με το καθεστώς.

- *Παντός συστήματος η επιβίωση προϋποθέτει επαρκείς πόρους (!!!)*.

Η υπαρξιακή αυτή ανάγκη ήταν, κατά την κομμουνιστική συλλογιστική, ανατεθειμένη στην *κοινωνική συνείδηση*. Δηλαδή καθ'ένας εισέφερε στο κοινωνικόσύνολο το κατά δύναμιν. Ελάμβανε δε το αναγκαίο. Οι εύρωστοι και νέοι προσέφεραν πολλά, οι ασθενείς και ηλικιωμένοι λιγώτερα. Όλοι – *κατά διαταγή* – κάλυπταν τις ανάγκες τους. Είχε δια νόμου απαγορευθεί ανεργία. *Δεν έγινε όμως δυνατό δια νόμου να κατοχυρωθεί και η αμοιβή της εργασίας (!!!)*.

Το σύστημα λειτούργησε αποτελεσματικά, κυρίως, την εποχή του πολέμου, μάλιστα, κατά την πολιορκία της Μόσχας (Δεκέμβριος 1940 – Ιανουάριο 1941), στο Stalingradτο 1943 στην πολιορκία της Σεβαστούπολης 1940 – 1943. Είχε προτανεύσει τότε στην πλειοψηφία του σοβιετικού λαού η αντίληψη της γενικής αυτοθυσίας. Έπρεπε το παν να διατίθεται για την σωτηρία της μητέρας πατρίδας.

- Αρχομένου του 1960 ο κομμουνισμός γνώριζε μεγάλη ανάπτυξη. Η Σοβιετική Ένωση ήταν το πλέον εκτεταμένο κράτος του

πλανήτη. Η Κίνα ήταν κομμουνιστική από του 1949. Ήταν και το πολυπληθέστερο κράτος του κόσμου. Η Ανατολική, καλούμενη, Ευρώπη ήταν συμπαγώς κομμουνιστική. Ο κομμουνισμός είχε επιβληθεί στην Κούβα, διαχέονταν, ως επιρροή, στην Μέση Ανατολή και στην Αφρική. Αποτελούσε (και) σημαία κατά του συστήματος της λεγόμενης αποικιοκρατίας.

Είναι χαρακτηριστικό το εξής: Η Γαλλία εκδιώκονταν από τις αποικίες της στην Νοτιοανατολική Ασία. Είχε υποστεί, το 1954, συντριπτική ήττα στο ΝτιενΜπιενΦου. Ο Σοσιαλιστής πρωθυπουργός PierreMendesFrance αναζητούσε λύση συμβιβαστικής απόσυρσης από την Ινδοκίνα. Οι κομμουνιστές στο γαλλικό κοινοβούλιο ήταν, βεβαίως, διεθνιστές. Δεν ήταν βέβαιο πως θ'αποδεχθούν τις απόψεις του Πρωθυπουργού. Εμφανίσθηκε ο ZhouEnlai, αντιπρόεδρος του MaoTsetoung. Μετέβη στην Γενεύη. Εκεί διεξήγοντο οι διαπραγματεύσεις. Ενέκρινε την συμφωνία. Αυτομάτως - μονολιθικά - προσχώρησαν οι Γάλλοι κομμουνιστές βουλευτές (!!!).

Ο Κομμουνισμός σημείωνε εξαιρετικές επιτυχίες και στην κατάκτηση του διαστήματος. Πρώτος τεχνικός δορυφόρος που αποσπάσθηκε από την έλξη της γης ήταν ο Sroutnique. Πρώτο έμβιο ον που εκτοξεύθηκε στο διάστημα ήταν η σκυλίτσα Λάϊκα. Πρώτος άνθρωπος που ακολούθησε ήταν ο Σοβιετικός αξιωματικός Γκαγκάριν.

• Θυμάμαι έντονα, κοινωνική συναναστροφή περί το 1962. Ο Ηλίας Ηλιού έλεγε στον πατέρα μου περίπου ότι ...«...Κώστα μου ανοίγει η ψαλίδα, η κοινωνική συνείδηση αποτελεί πηγή έμπνευσης και

δύναμης ανεξάντλητη. Προοδεύει ο κομμουνισμός, η συνείδηση του κοινού αγαθού γοητεύει τους πάντες ...»...

- Το μέλλον φαινόταν ελπιδοφόρο για τον κομμουνισμό. Σύννεφα βαριά εμφανίσθηκαν το 1975. Ξαφνιάστηκε η Οικουμένη. Η Σοβιετική Ένωση, ο σιτοβολών του κόσμου, άρχισε να εισάγει σιτηρά από τις ΗΠΑ και τον Καναδά. Να εισάγει, δηλαδή, εφόδια πρώτης ανάγκης. Και αυτό από τον κατ'εξοχήν ιδεολογικό αντίπαλο. ***Ανάγκα – γάρ – και θεοί πείθονται.***

Ανάλογα άρχισε να διαμορφώνεται η κατάσταση στα δορυφόρα κράτη και στην Κίνα. Γενική υπήρξε η διαπίστωση. Από το κομμουνιστικό σύστημα *έλειψε το αναγκαίο χρήμα συντήρησής του*. Ο κομμουνισμός ως μηχανισμός παραγωγής δεν κάλυπτε πλέον τις ανάγκες του.

- Στην Κίνα τα πράγματα εξελίχθησαν,κατ'αρχήν, ομαλά, πάντως γρηγορότερα απ'ότι στην Σοβ. Ένωση. Ο Μάο είχα λάβει απ'αρχής (1949) δύο πρακτικά και βελτιωτικά μέτρα. Απαγόρευσε – επί ποινή θανάτου – την κυκλοφορία οπίου. Όρισε πρακτικούς γιατρούς. Δεν ήτανκατ'ανάγκη απόφοιτοι ιατρικής. Είχαν όμως γνώσεις υγιεινής. Η αποστολή τους ήταν απλή. Όφειλαν να επιτύχουν τον διαχωρισμό των υγρών,δηλαδή, σε απόβλητα και σε ύδατα οικιακής χρήσης.

Τα μέτρα δεν ήταν κομμουνιστικά. Ήταν, όμως, αποτελεσματικά. Βελτίωσαν πολύ την υγεία των Κινέζων. Παρατάθηκε εντυπωσιακά το μέσο προσδόκιμο επιβίωσής τους. Όπως είναι αυτονόητο το καθεστώς

του Μάο ιδιαιτέρως διαφήμισε τα μέτρα ως προϊόν της κομμουνιστικής έμπνευσης (!).

Στη συνέχεια τα πράγματα εξελίχθησαν καταστροφικά. Επιχειρήθηκε το λεγόμενο *“Μεγάλο Βήμα”*. Στόχος ήταν η χώρα να γίνει ένα μεγάλο χαλυβουργείο. Άρα και σημαντική βιομηχανική δύναμη. Η αποτυχία υπήρξε πλήρης. Ο χάλυβας που παρήχθη ήταν κάκιστης ποιότητας. Έμεινε ουσιαστικά εκτός συναλλαγής. Πέρασε στ'αζήτητα.

Χειρότερα εξελίχθησαν τα πράγματα στα πλαίσια της διαβόητης *“Πολιτιστικής Επανάστασης”*. Τότε - περί το 1966 - διατυπώθηκε ως αίτημα η ιδεολογική καθαρότης. Συνθηματολογήθηκε: *πρώτα ερυθρός, έπειτα ειδικός*. Ξεχαρβαλώθηκε η Κίνα από την μαζική προώθηση των ερυθρών, αντίστοιχα δε τον παραμερισμό των ειδικών αμφισβητούμενης, όμως, *ερυθρότητας*.

Αφετηριακή υπόσχεση του Μάο υπήρξε ότι κάθε Κινέζος θα έχει ημερησίως μια κούπα ρύζι. Το 1966 η υπόσχεση δεν είχε τηρηθεί. Υπήρχε (και) τότε πείνα στην Κίνα (!!!).

- Αιφνιδίως το πολυμήχανο των Κινέζων ανέδειξε τον DengXiaoPing.

Είναι ο ιδεολογικός θεμελιωτής της *Νέας Κίνας*. Επεσήμανε την ανάγκη εξεύρεσης πόρων για την προαγωγή του κράτους. Οι κομματικοί αντέλεξαν. Πρόβαλαν πως οι εισηγήσεις του Deng δεν είναι επαρκώς *“μαρξιστικές”*. Και είπε το περίφημο: ...«... *άσπρος γάτος μαύρος γάτος, αρκεί να τρώει τα ποντίκια* ...»...

Η ανάγκη αύξησης της παραγωγής δεν έγινε εύκολα αποδεκτή. Ο ίδιος ο Deng ταλαιπωρήθηκε. Έπεσε, αρχικά, σε δυσμείνια. Παραμερίσθηκε. Τελικά, εν τούτοις, οι πρακτικές ιδέες του επιβλήθηκαν.

Ότι ο Deng, το αυτό υπέστη και ο πατέρας του σημερινού ηγέτη της Κίνας. Και αυτός πέρασε από φάση δυσμείνιας. Ο Xi Jinping έζησε για χρόνια στη κινεζική ύπαιθρο. Εκεί χωρίς καν τρεχούμενο νερό και ηλεκτρικό ρεύμα αποστήθιζε λόγους του Μάο.

Τα πράγματα γύρισαν. Ο πατέρας του Χιαποκαταστάθηκε. Σήμερα ο ίδιος (Xi) είναι κυρίαρχος στην Κίνα. Αποβλέπει στην παγκοσμιότητα της επιβολής του.

- Στην Σοβιετική Ένωση η εξέλιξη υπήρξε δυσχερέστερη. Τον θάνατο του Μπρέζνιεφ, ακολούθησε αστάθεια. Τον διεδέχθη ο Αντρόποφ, ήταν επικεφαλής της Κ.Γ.Β. (υπηρεσία ασφαλείας). Ευθύς αμέσως ακολούθησε ο Τσερνιένκο. Ήταν ηλικιωμένος. Ανήκε στην αρχική ομάδα των κομμουνιστών. Ακολούθησε ο Mikhail Gorbachev. Ήταν εκ των νεωτέρων. Ήταν εν τούτοις – αρχικά - και σκληρός κομμουνιστής. Είχε κατακρίνει την αποσταλινοποίηση του Κρουτσέφ. Σ' αυτή την γραμμή είχε ψηφίσει και την αποκατάσταση του άκρωσ σταλινικού Μολότοφ. Είχε ψηφίσει την επιστροφή του τελευταίου (Μολότοφ) στο πολιτικό γραφείο του ΚΚΣΕ.

Ίσχυσε και για τον Γκορμπατσόφ το *“ανάγκα και θεοί πείθονται”*. Η κυβέρνηση της Σοβιετικής Ένωσης δεν εξοικονομούσε τα έξοδά της. Επιχειρούσαν ακόμη – τότε – οι Σοβιετικοί να υποτάξουν το Αφγανιστάν. Οι εκεί Μουζαχεντίν, όμως, αποδεικνύονταν ανίκητοι.

Ασφαλώς ενισχύονταν και από τις ΗΠΑ. Η Σοβιετική Ένωση αδυνατούσε να συνεχίσει την προσπάθεια. Προστέθηκε και ο “πόλεμος των άστρων”. Επρόκειτο για πανάκριβο σχέδιο διαπλανητικής πυρηνικής ασπίδας. Το είχε συλλάβει ο Πρόεδρος Ρήγκαν. Από ταχύτητα κεκτημένη, ο Γκορμπατσόφ προσπάθησε ν'ακολουθήσει. Όμως, η Σοβ. Ένωση είχε πλέον ξεμείνει από χρήμα. Ο κομμουνισμός δεν παρήγε. Όλοι οι δείκτες ήταν πτωτικοί. Ανέβαινε μόνο η πορνεία (!!).

- Ο Γκορμπατσόφ κινήθηκε επί τα ίχνη της Κίνας. Κήρυξε την Glasnost και την Perestroika. Ήτοι, κήρυξε, ανασυγκρότηση δια της διαφάνειας. Υπό τον εύγλωττο τίτλο “*Perestroika*” (Γαλλικά έκδοση Flammarion Παρίσι 1987). Προχώρησε σε νέα επανάσταση (!).

Αυτό 70 χρόνια μετά την λεγόμενη επανάσταση του 1917.

Στον πολιτικό τομέα είναι προσηλωμένος στο καλούμενο λενινιστικό ιδεώδες. Κατ'ακρίβεια υποστηρίζει πως ο Lenin αποτελεί πηγή ιδεολογική της Ανασυγκρότησής του. Η επικεφαλής του αντίστοιχου κεφαλαίου στην σελίδα 29 είναι εύγλωττη: “*Lenine, source ideologique de la perestroika*”. Ο σκοπός είναι διαφανής επιδιώκεται εσωτερικός έλεγχος λενινιστικός, αλλά και οικονομία παραγωγική. Επιδιώκεται, άρα, ακριβώς ό,τι έχει επιβληθεί στην Κίνα (!).

Όποια – πράγματι – και εάν ήταν η επιδίωξη του Γκορμπατσόφ έμεινε ημιτελής. Η φιλελευθεροποίησή του, αν και σε φάση προετοιμασίας ακόμη, προκάλεσε την αντίδραση των κομμουνιστών. Στασίασαν, οι τελευταίοι, με επίκεντρο τις δυνάμεις ασφαλείας, κυρίως.

Ο Γκορμπατσόφ ανετράπη. Τον διεδέχθη ο Γέλτσιν. Και αυτόν ο Routin, προηγουμένως κορυφαίος της KGB.

- Η διαφθορά – παντού - προκαλεί ή επιτείνει την οικονομική αποσάθρωση. Ο δωροδοκούμενος λειτουργός για να εισπράξει, έστω, *λίγα* βλάπτει το κράτος *πολύ*. Η μαρτυρία Gorbatchev είναι συνταρακτική για τη διαφθορά επί κομμουνισμού. Ο Gorbatchev δημοσίευσε την “Perestroika” το 1987. Ήταν ακόμη ο ύπατος άρχων του Σοβιετικού κράτους. Ήταν Γενικός Γραμματέας και Πρόεδρος του Κ.Κ.Σ.Ε. Αξιολογεί τους υψηλόβαθμους του κομμουνισμού και επιλέγει ότι ...«... *δουλικότητας και κολακεία (ήταν) προηγμένες σ' επίπεδο υψίστης τέχνης, διαφθορά και παρανομία (κυριαρχούσαν) ακόμη και στους κόλπους του κόμματος – δηλαδή στην κυβέρνηση...»*... (!!!). Δίδει σημασία στους χαρακτηρισμούς. Τους προβάλλει ώστε να *μη* παροραθούν. Τους παρουσιάζει στο εξωτερικό οπισθόφυλλο του βιβλίου (!!!). Ο κομμουνισμός κατέρρευσε εκ των ένδον.

- Ο Κάρολος Μαρξ υπερέτιμησε την παραγωγική αξία της κοινωνικής συνείδησης. Ταυτόχρονα παρεγνώρισε κάτι κεφαλαιώδες: Ότι, δηλαδή, κάθε ανθρώπινη σύλληψη είναι εξ ορισμού πεπερασμένη. Έτσι, δε, και αδυνατεί να σταματήσει την εξελικτική πορεία της Ιστορίας.

Κατ' ακολουθίαν η πτώση (και) του κομμουνισμού – καθ' εαυτήν – δεν ενέχει τίποτε το εξαιρετικό. Η τελειότητα, σημειώθηκε ήδη, λείπει από τον κόσμο μας. Έτσι τα πάντα αλλάζουν υπηγμένα, ως ατελή, σ' αέναη μεταβολή.

III. Τον περασμένο Νοέμβριο (2019) παρακολούθησα πλειάδα εκπομπών για τα *“30 χρόνια από την πτώση του Τείχους του Βερολίνου”*. Κυρίαρχο ήταν το σύνθημα ότι ο *ερυθρός ολοκληρωτισμός* νικήθηκε από τις δυνάμεις του *ελευθέρου κόσμου*.

Το σύνθημα μ' έβαλε σε σκέψεις. Κατέληξα πως είναι λάθος (!). Ο ολοκληρωτισμός *δεν* ηττήθηκε. Αντιθέτως: Αν δεν διευρύνθηκε, πάντως, διατηρεί την ισχύ του.

- Ότι πράγματι αναμετρήθηκε υπήρξαν δύο συστήματα παραγωγής. *Στην κοινωνική συνείδηση αντιπαρατάχθηκε η ιδιωτική πρωτοβουλία.*

Η δεύτερη νίκησε κατά κράτος.

Διεθνώς, ο κοινοβουλευτισμός, είναι αποσυνδεδεμένος της οικονομικής ελευθερίας. Είναι και σε πλήρη υποχώρηση.

Dejure: Στην Κίνα, στην Κούβα και στο Αφγανιστάν - όπου εφαρμόζεται η Sharia -, απαγορεύεται, κατά νόμο, ο κοινοβουλευτισμός.

Αντιθέτως είναι αποδεκτή η Οικονομική Ελευθερία (!).

Defactο δεν λειτουργεί ο κοινοβουλευτισμός, στην σημερινή Ρωσία. Αποτελεί κατά σοβιετική διαδοχή το πλέον εκτεταμένο κράτος της υδρογείου. Κυριαρχείται από ετών από τον Vladimir Putin. Είναι διάδοχος των Τσάρων και των Σοβιετικών ενοίκων του Κρεμλίνου. Θα παραμείνει, φαίνεται, στην εξουσία όσο ο ίδιος θ' αντέχει.

Δεν είναι σοβαρό να μιλήσει κανείς για κοινοβουλευτισμό στην Αφρική, εν γένει. Ομοίως και στην Μέση Ανατολή. Η ελπιδοφόρα *“Αραβική Άνοιξη”* έχει αποδειχθεί φενάκη.

IV. Ο κοινοβουλευτισμός χωλαίνει. Έχει, κυρίως, εσωτερικά υπομονευθεί.

Αιώνιο είναι το ζήτημα. Έχει τεθεί εκ των πραγμάτων. Μάλιστα δε μόλις οργανώθηκε η πρώτη ανθρώπινη κοινωνία. Έγκειται στον τρόπο επιλογής των αρχόντων. Έτσι ώστε να είναι ικανοί και έντιμοι. Δηλαδή, αποδοτικοί υπέρ του κοινού συμφέροντος (!).

Προϋπόθεση επιτυχίας είναι η **αμείλικτη εφαρμογή της Δικαιοσύνης.**² Μόνον αυτή εξασφαλίζει ηθική ενότητα των πολιτών. Άρα και σύμπνοια προς παραγωγική άνοδο του συνόλου. Κάθε πολίτης μετέχει ισοτίμως της κοινής δράσης. Απολαμβάνει δε ό,τι αντιστοιχεί στην ευρηματικότητα και τον κόπο του.

- Ίδού συνοπτική η σκιαγράφηση της **ευημερούσας κοινωνίας.**

Αυτονοήτως κατ'αντιστροφή ισχύει το αντίθετο. Η διαφθορά συντρίβει το θεμέλιο της ευημερίας. Ο διεφθαρμένος ανταγωνίζεται τον τίμιο αθεμίτως. Η επιτυχία αποσυνδέεται της ικανότητας. Επικεντρώνεται στην **μίζα**. Η πολιτική δράση μετουσιώνεται σε αισχροκερδή επιχείρηση. Η διαφθορά είναι (και) μεταδοτική. Οι ηλίθιοι σπανίζουν. Θα διαφθαρούν και οι έντιμοι. Έτσι θα προσπαθήσουν να

2...«... Η (-) εν ισότητι απονομή (δικαιοσύνης) εις άπαντας άνευ διακρίσεως (-) είναι αψευδές γνώρισμα ότi η πολιτεία ευνομεί ...»...

Η διατύπωση είναι σαφής και διδακτική, ανάγεται στον προπερασμένο αιώνα. Είναι δημοσιευμένη στα Λευκά Όρη των Χανίων της 20.4.1885. Ανήκει στον **Γενάρχη** μας προπάππο μου Κ. Κ. Μητσοτάκη. (Ζωή Ε. Μητσοτάκη. Ο Κωνστ. Κ. Μητσοτάκης – στην Αυγή της Κρητικής ελευθερίας 1868-98 Παπαζήσης. Αθήνα 2004, σελ. 209).

επιβιώσουν. Το κράτος θα λειτουργεί με προσφορές στον ...«... **τα πλείονα προσφέροντα** ...»... Νομοτελειακάτο κράτος θα πτωχεύσει. Οι πολίτες θα δυστυχήσουν.

- Η ελληνική σκέψη έχει – κυριολεκτικά – υπάρξει εισηγητική των θεσμών του δυτικού κόσμου. Εκτάθηκε και στην πολιτειολογία.

Ο Σόλων ανέδειξε την ουσία της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Περί το έτος 595 π.Χ. κλήθηκε ώστε να συμφιλιώσει τους κατοίκους των Αθηνών. Είχαν περιέλθει σε οξύτατη εμφύλια ρήξη. Τους εξειργήνευσε. Του απονεμήθηκε ο τίτλος του “**δ ι α λ λ ά κ τ η**”. Σ'ανταμοιβή του προτάθηκε η “**τυραννίς**”. Αρνήθηκε λέγων ...«... **καλόν μένεστι η τυραννίςχωρίον, ουκ έχεια π ό β α σ ι ν**...»...Η απάντηση έχει αποδώσει τον πυρήνα της δημοκρατίας και δη της αντιπροσωπευτικής - κοινοβουλευτικής (!!!). Αυτή έχει ...«... **απόβασιν** ...»...³

Στον κοινοβουλευτισμό συνέρχεται ο λαός και κρίνει. Επικροτεί ή καταψηφίζει. Τα πρόσωπα φθείρονται και αντικαθίστανται. Ο θεσμός έτσι, φέρεται, να μένει αλώβητος. Λέγεται επί πλέον ότι ενδυναμώνεται (ο θεσμός) δια της ανανέωσης των προσώπων.

- Ο Πλάτων πρώτος συστηματικός πολιτειολόγος αναφερόμενος στην ποιότητα των αρχόντων σχεδιάζει στην “**άριστην πολιτείαν**” του ως εξής: “**τέλειοι φύλακες της τε πόλεως και των νόμων**” δέον να είναι πολίτες ηλικίας ετών 50-70. Πρέπει να έχουν τύχει αρτίας μόρφωσης. Να συναποφασίζουν. Να στερούνται δε οικογενείας και περιουσίας.

³ΣτονWinstonChurchillέχουναποδώσειεπαράφραση των του Σόλωνος.

Η παράφραση έχει ως εξής: ... «... κάκιστον πολίτευμα η δημοκρατία, μ'εξαιρέση όλα τα υπόλοιπα ...»...

Έτσι ώστε να είναι απερίσπαστοι στις επιδιώξεις του γενικού καλού. Σε μεταγενέστερο έργο του στον “πολιτικό” αμβλύνει τις έναντι των αρχόντων απαιτήσεις. Ζητά, όμως, απαρέγκλιτα **νομοκρατία**.⁴ Ο μη σεβόμενος τους νόμους της πολιτείας μάλιστα και διεφθαρμένος ελέγχεται ανάξιος όπως υπηρετεί τα κοινά (!!!).⁵

Σύγχρονος – περίπου – ο ιστορικός Θουκυδίδης έδωσε τον ανυπέροβλο ορισμό ...«... **Και όνομα (-) δια το μη ες ολίγους αλλ' εσπλείονα σοικείν δημοκρατία κέκληται...**»...

Η εκσυγχρονισμένη πολιτική διάσταση του ορισμού έχει δοθεί στην “μετάφραση” του έργου από τον Ελ. Βενιζέλο. Ότι, δηλαδή, ...«... **έκαστος πολίτης προτιμάται εις τα δημόσια αξιώματα, όχι διότι ανήκει εις ωρισμένην κοινωνικήν τάξιν, αλλά δια την προσωπικήν του αξίαν, εφ' όσον διακρίνεται εις κάποιον κλάδον...**»...⁶

Έχει έτσι σκιαγραφηθεί το ανθρώπινο υλικό που δέον να προσωποποιεί την ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ. Ερωτάται, ήδη, εάν στην πολιτική ζωή η διαληφθείσα δεοντολογία επιβεβαιώνεται.

4 Αναλυτικότερα: Κ. Δεσποτόπουλος Μελετήματα Φιλοσοφίας (Σειρά 11) σελ. 39 (Παπαζήσης Αθήνα 1980).

5 • Για το “**Αιώνιο Ζήτημα**”: υπάρχει και η συμβολή του Καθηγητή Ν. Μ. Σκουτερόπουλου. Ο Καθηγητής μελετητής της “πλατωνικής πολιτείας” επιλέγει: ...«... **η κατάσταση που διαμορφώνεται σε ένα κράτος είναι συνάρτηση του ήθους: της αρετής και της δικαιοσύνης πρωτίστως των αρχόντων ...**»...

...«... **άνθρωποι άρχουν κι όχι “νόμοι” ή “ιδέες” ή “ολαός”...**»...

Το συμπέρασμα (αυτό) αντικατοπτρίζει, ασφαλώς, τον **πλατωνικό ιδεαλισμό**. Για την πολιτική πράξη όμως δεν αποτελεί λύση. Ουδέποτε – θεωρητικά – αμφισβητήθηκε τι συνιστά άξιους κυβερνήτες. Όλη η προβληματική επικεντρώθηκε - ανέκαθεν - στο πως θα τους βρούμε, πως θα τους αναδείξουμε. ΠΛΑΤΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ “ΠΟΛΙΣ”.

6 Θουκυδίδου Ιστορία κατά Μετάφρασιν Ελευθερίου Βενιζέλου τομ. Α' σελ. 128 – Ίδρυμα - Ιστορίας Βενιζέλου – Αθήνα 2004, εκ χορηγίας Ιωάννου Φικιώρη.

α' Εξετάζεται ως προς τούτο, η Γαλλική Δημοκρατία. Υπήρξε πνευματικό προϊόν του διαφωτισμού του 18^{ου} αιώνα (SiecledeLumieres). Θεμελιώθηκε στα ιδεώδη της *“Ελευθερίας, Ισότητας, Αδελφότητας”*.

- Αποτελούν το έμβλημα του κράτους.

Μέγας πρόεδρος της Δημοκρατίας και φιλέλληνας υπήρξε ο Giscardd'Estaing, έχασε τις εκλογές τον Μάιο 1981. Τον βάρυνε η υπόθεση Jean – BedelBokassa. Ο Αφρικανός σε ταξίδια του στην Γαλλία είχε – ελέγγο – δύο φορές προσφέρει διαμάντια στον d'Estaing. Ο τελευταίος όφειλε να τα έχει αποδώσει στο κρατικό θησαυροφυλάκιο. Αντ' αυτού, φαίνεται, πως τα κράτησε. Το περιστατικό εκμεταλλεύθηκε εναντίον του ο εκλεγείς, τελικά, FrancoisMitterrand.

• ΟMitterrandιδιωτικοποίησε την βιομηχανία αλουμινίου Pechiney. Το γεγονός, γνωστοποιήθηκε σε φάση προπαρασκευής, σε παλιό του φίλο. Στον Roger – PatricePelat. Ο Pelatμε βάση την πληροφορία αυτή κερδοσκοπήσε επί της αξίας της μετοχής. Κέρδισε χρήματα (!). Έδωσε ως άτοκο δάνειο που ουδέποτε επεστράφη ένα εκατομμύριο στον πρωθυπουργό PierreBeregonoy. Ο πρωθυπουργός, άνθρωπος ευαίσθητος, πέραν του συνήθους, αυτοκτόνησε ευθύς ως απεκαλύφθη το συμβάν.

• Καθιερωμένος πολιτικός διεδέχθη τον Mitterrand, οJacquesChirac. Αυτός προηγουμένως ήταν Δήμαρχος Παρισίων. Στη δημαρχία είχε οργανώσει δίκτυο εικονικά απασχολουμένων αλλά πράγματι αμειβομένων φίλων του κομματικών. Η οργάνωση του εγχειρήματος είχε ανατεθεί στον στενό του συνεργάτη και εν συνεχεία πρωθυπουργό (!) AlainJuppe. Σιτιζόμενοιεκ του παρανόμου

“ταμείου” εγνώσθη πως υπήρξαν κορυφαίοι της γαλλικής δεξιάς (!) Το σκάνδαλο απεκαλύφθη. Ο Chirac ήταν ήδη Πρόεδρος της Δημοκρατίας. Απελάμβανε ασυλίας. Ανεβλήθη ως προς αυτόν η δικαστική κρίση. Τελικά όταν αφυπηρέτησε καταδικάστηκε σε φυλάκιση με αναστολή. Ο Alain Juppé είχε καταδικασθεί νωρίτερα. Επλήγη και με εκλογική αναξιοότητα. Διήλθε το διάστημα αυτό στον Καναδά.

- Ανήλθε στην Προεδρία ο Nicolas Sarkozy. Αναμένεται έναρξη της δίκης του το φθινόπωρο 2020. Ανάγεται σε κατηγορία παρέμβασης στην Δικαιοσύνη. Εξεταζόταν τότε υποψία πως είχε χρηματοδοτηθεί, παρά το νόμο, από την πλουσιωτάτη χήρα Bettencourt. Τελικά για την χρηματοδότηση αυτή δεν ασκήθηκε δίωξη. Ελέγχεται, όμως, για υπέρβαση εκλογικών δαπανών κατά την αναμέτρηση του 2007.

Ελέγχεται και για χρηματοδότηση ύψους εκατομμυρίων από τον Gaddafi.

- Ακολουθεί ο Francois Hollande. Επί των ημερών του υπουργός Οικονομικών ονομάστηκε ο Jerome Cahuzak. Διατηρούσε αδήλωτο λογαριασμό σ'ελβετική τράπεζα. Από υποκλοπή στο τηλέφωνό του απεκαλύφθη. Παινήθη. Καταδικάστηκε σε φυλάκιση.

- Το 1985 την πρωθυπουργία ασκούσε ο Eduard Balladur. Είχε συμφωνηθεί η πώληση υποβρυχίων στο Πακιστάν. Είχε συμφωνηθεί και παράλληλη προμήθεια των αρμοδίων Πακιστανών. Και επ'αυτής (είχε συμφωνηθεί) επιστροφή προμήθειας (retrocommission). Αυτή η τελευταία φέρεται ότι ήχθη προς κάλυψη των προεκλογικών δαπανών στις αρχαιρεσίες προς ανάδειξη νέου αρχηγού του κράτους, το 1985.

Υποψήφιοι ήταν ο Baladur που κατηγορείται ήδη και ο Chirac που κατά τα άνω έχει ήδη καταδικασθεί. Νίκησε ο τελευταίος.

●FrancoisFillon. Η περίπτωση αποδίδει κατ'εξοχήν την παθογονία του κοινοβουλευτισμού.

Πέρασε στην πολιτική νεώτατος. Άσκησε καθήκοντα στην τοπική αυτοδιοίκηση και στην Εθνοσυνέλευση. Υπηρέτησε και ως Υπουργός. Την Πρωθυπουργία ανέλαβε το 2007. Έμεινε για πλήρη πενταετία.

Επρώτευσε το 2016 στις προκριματικές της δεξιάς. Εν όψει της προεδρικής αναμέτρησης του 2017.

Δυσμενή σχόλια από αντιπάλους υπάρχουν πάντα. Για την κοινή, πάντως, γνώμη αποτελούσε ανέκαθεν την έκφραση του **ικανού και αδιάφθору**. Αυτά μέχρι (και) τις αρχές του εκλογικού έτους 2017. Διοχετεύθηκαν, τότε, πληροφορίες για εικονική μισθοδοσία της συζύγου του από την Εθνοσυνέλευση. Το αντίστοιχο ποσό ανήλθε στις 600.000,00 €. Αναδείχθηκε έμμισθη απασχόληση στο δημόσιο και των παιδιών του ζεύγους. Ακόμη η σύζυγος Fillonείχε υπερβολικά αμειφθεί από την λογοτεχνική έκδοση **“Επιθεώρηση των Δύο Κόσμων”**. Επιχειρηματίας του εντύπου ήταν φίλος του Fillon.

Δημιουργήθηκε σάλος. Η εικόνα αμαυρώθηκε. Εν τούτοις, το πρόγραμμα Fillonήταν ριζοσπαστικό και φιλοευρωπαϊκό. Υπήρξε το πλέον εμπεριστατωμένο. Εξηγούσε πως χωρίς δραστική μείωση δαπανών στο δημόσιο ήταν απρόσιτα τα όρια του Maastricht, κατά το έλλειμμα και το χρέος.

Η αξία του προγράμματος και η αντοχή του Fillonσυγκράτησαν την δεξιά γύρω του. Φάνηκε ο σάλος να κοπάζει. Εκρηξη νέα εξουθένωσε τον υποψήφιο. Ήταν ήδη υπόλογος. Εμφανίστηκε ένας Bourgi: Υποπτος τύπος, μεσάζων ήταν μεταξύ Γαλλίας και Αφρικής. Προσφέρθηκε να του χαρίσει ενδυμασίες πολυτελείας, από σπουδαίο ράφτη στο Παρίσι. Ο Fillonδέχθηκε **-μέσα στην κρίση** – έκανε και πρόβες (!!!). Ο δωρητής ήταν βαλτός. Πλήρωσε με επιταγή. Εστειλε αντίγραφο στις εφημερίδες. Σηκώθηκε νέος. Σάλος. Ο Fillonέχασε τις εκλογές. Εξοστρακίστηκε της πολιτικής.

Είναι το περιστατικό άκρως ουσιώδες: **δείχνει το βαθμό του εθισμού των κοινοβουλευτικών στην δωροληψία**. Μέσα στην κρίση ένας κορυφαίος πολιτικός δεχόταν δώρα από αμφιλεγόμενο πρόσωπο.⁷

• **Ιδού, λοιπόν, η αχίλλειος πτέρνα του κοινοβουλευτισμού σ' όλο της το μεγαλείο (!!!).**

Ανάλογα εξιστορεί η Ελένη Βλάχου για τις σχέσεις κεφαλαίου και πολιτικής. Τα εξιστορεί με απλότητα και αμεσότητα. Τα εκθέτει ως εάν επρόκειτο για τρέχουσες συναλλαγές (!!!)(Βλάχου, ΠΙΝΗΝΤΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ 2008 σελίς 182).).

• Για την Γαλλία υπάρχει κάτι το οριακά ευοίωνο. Από τις αποδιδόμενες στον Baladurπράξεις διαφθοράς έχουν περάσει

Υπάρχει και κάτι τεχνικό. Η διάκριση των εξουσιών αποτελεί βίωμα στην Γαλλία. Ήταν αναμενόμενο πως η δικαστική εξουσία **δεν** θα καλούσε σε απολογία, ως κατηγορούμενο τον υποψήφιο αρχηγό της εκτελεστικής, τον ενδεχόμενο αρχηγό του κράτους. Έτσι ο Fillon δήλωσε πως η εναντίον του έρευνα δεν εμπόδιζε την υποψηφιότητα. Θα εμποδίζονταν όμως, είτε, εάν καθίστατο κατηγορούμενος.

Ανέλαβε κίνδυνο. Πλήρωσε το τίμημα. Ασπονδοί φίλοι του την είχαν στημένη. Τον κατατόμησαν: μάλιστα και νομίμως. Τεχνηέντως ορίστηκε ανακριτής ο αυστηρότερος. Αυτός, δηλαδή, που μάλλον θα παραβίαζε τον άγραφο κανόνα. Και τον παραβίασε: για πρώτη φορά ο υποψήφιος αρχηγός της Γαλλίας ήταν ταυτόχρονα και κατηγορούμενος ως καταχραστής κατά του κράτους (!!!).

τριανταπέντε χρόνια (1985 – 2020). Μ'όλον τούτο προσδιορίστηκε η δίκη εντός του τρέχοντος έτους (2020). Έχουν παραπεμφθεί ο άλλοτε πρωθυπουργός και υποψήφιος τότε (1985) Πρόεδρος της Δημοκρατίας. Επίσης ο πρώην υπουργός Αμύνης Leotard. Καλούνται να λογοδοτήσουν επί των κατηγοριών του αθέμιτου πλουτισμού, επί βλάβη του κράτους.

- Η επίδοση του γαλλικού συστήματος είναι απογοητευτική. Δεν αλλάζει η εκτίμηση εκ του ότι εκεί, πάντως, και μετά 35 χρόνια ζητούνται ευθύνες.

- *Η βραδύτητα στην απονομή της Δικαιοσύνης υπονομεύει την κοινωνική της αξία.*

β' Στην Ελλάδα η κατάσταση είναι *τρισεχειρότερη*. Η παρανομία έχει καταστεί δομική. *Βάση του πολιτεύματος(!!!)*. Μάλιστα δε όχι μόνον ως πράξη, αλλά και, κυρίως, ως αθέμιτη παράλειψη.

- Κομματικός, αμιγώς, είναι ο έλεγχος των πολιτικών. Η ένταση της κομματικής αντιδικίας άγει (και) προς καθαρόν. Ανοίγουν (τότε) και θύρες φυλακής. Η κομματική ανακωχή έχει αντίθετη ενέργεια. Μεταβάλλει την Βουλή σε άσυλο υποδίκων, ουδέποτε δικαζομένων (!!!).

- Η διάταξη της § 3 του άρθρ. 26 του Συντάγματος είναι σαφής ...«... *Η δικαστική λειτουργία ασκείται από τα δικαστήρια* ...»... Εξαίρεση δεν υπάρχει. Είναι, λοιπόν, άθλια κάθε μορφή απαλλαγής άλλη, πλην της δικαστικής.

Το άρθρο 86 § 2 εδαφ. τελευταίο αναφέρεται σε εκκρεμή δίωξη. Ορίζει ...«... *μόνον η Βουλή έχει το δικαίωμα να αναστέλλει την ποινική δίωξη* ...»...

Αναστολή, βέβαια, δεν σημαίνει *απαλλαγή*. Σημαίνει, αποκλειστικά, κάτι το *προσωρινό*.

Το Χρηστικό Λεξικό της Νεοελληνικής Γλώσσας (έκδ. το ΒΗΜΑ 2016) εξηγεί στον τόμο Α', σελ. 280 ότι ως *αναστολή νοείται ...«... προσωρινή διακοπή ή αναβολή ...»... εργασιών δίκης κ.ο.κ. Είναι, αυτονόητο, λοιπόν, ότι η αναστολή δεν εξαλείφει την κατηγορία.*

Ανεπιτρέπτως (και αναισχύντως) το αντίθετο προκύπτει από την ανάγνωση των πρακτικών της Βουλής. Εκεί η αναστολή γίνεται αντιληπτή ως οριστική περαίωση. Έτσι η Βουλή υποκαθιστά τα δικαστήρια. Οικειοποιείται την εξουσία τους.

Η οικειοποίηση αυτή είναι κραυγαλέως παράνομη. Συνάμα όμως είναι εξαιρετικά αποτελεσματική.

- Η διατήρηση των δικογραφιών (φακέλλων) στην Βουλή στερεί – **defacto** – τους λειτουργούς της Δικαιοσύνης του αντικειμένου δράσης τους. **Ενυπάρχει** εδώ και **υποβόσκουσα** επιρροή. Δεν γνωρίζω περίπτωση εισαγγελέως που έθεσε ερώτημα για την εξέλιξη των υπό αναστολή φακέλλων.

Ασφαλώς οι λειτουργοί της Θέμιδος δεν στερούνται γνώσεων ώστε ν' αντιληφθούν περί τίνος πρόκειται. Πρωτεύει όμως το ένστικτο της υπηρεσιακής αυτοσυντήρησης. Κυριαρχεί το αξίωμα: **μη θίγετε τα κακώς κείμενα**. Έτσι μέσα στην γενική συνενοχή βουλιάζει, ηθικά, το κοινοβουλευτικό σύστημα (!).

- Η σκιαγραφηθείσα πραγματικότητα παραβιάζει την έννοια του “**Κράτους Δικαίου**”. Η τελευταία περιφρουρείται (και) από τους συστατικούς κανόνες της Ενωμένης Ευρώπης (άρθρ. 6 ΕΣΔΑ). **Για ό,τι**

θεωρήθηκε παρεμπόδιση της Δικαιοσύνης στην άσκηση του έργου της ελέγχεται, ήδη, η Πολωνία.

- Υπάρχει και η περιουσιακή διάσταση των αδικημάτων. Η αναστολή ανάγεται, αποκλειστικά, στην ποινική ευθύνη. Δεν εκτείνεται στις όποιες περιουσιακές συνέπειες πράξεων επιβλαβών του κράτους. Ούτε τέτοιες απαιτήσεις παραγράφονται αφ' εαυτών.

Η παραγραφή αστικώς προβάλλεται – αποκλειστικά – με ένσταση. Και αυτή προϋποθέτει άσκηση της απαίτησης. Προϋποθέτει, δηλαδή, κράτος ακομμάτιστο κηδόμενο των συμφερόντων του.

- *Δεν υπάρχει ελεεινότερη μορφή αδικίας από την επιλεκτική απονομή δικαιοσύνης. Δεν νοείται περισσότερο κατάφωρη παραβίαση της αρχής της Ισότητας (!!!).*

Κορυφαίοι της πολιτείας πήγαν φυλακή, όταν ελέγχθηκε η συμπεριφορά τους. Δεν θα είχαν πάει εάν είχαν τύχει αναστολής. Είναι προφανές, λοιπόν, ότι αυτοί θεωρούν εαυτούς αδικημένους έναντι των “*αναστολούχων*”.

Η Ελλάς, εξ άλλου, αποκτά διεθνώς δυσμενή διάκριση. Στην πάγια διαίρεση μεταξύ αθώων και ενόχων προστίθεται και άλλη. Είναι ή των *αναστολούχων*, των κατηγορουμένων, δηλαδή, αλλά μηδέποτε δικαζομένων (!!!).

Ιδού ήδη και η στην πράξη εφαρμογή του “*αναστολικού τεχνάσματος*”. Την 16 Ιανουαρίου 1995 η Βουλή συνεδριάζει επί ζητήματος αναστολής. Επί της αρχής ή της σημασίας του μέτρου απλούνται άκρα σιωπή *απ' Αριστεράς έως και Άκρας Δεξιάς*.

Σπάνια ομοφωνία (!!!).

Ο Αντ. Σαμαράς ομιλεί και λέγει: ...«... *βαρέθηκε (ο λαός) πια ν'ακούει για ατράνταχτες αποδείξεις και να βλέπει συγχωροχάρτια, ν'ακούει για κάθαρση και να βλέπει συναλλαγή και συμψηφισμούς ...»...* (Πρακτικά σελ. 2669).

Λέει επίσης ...«... *οι Έλληνες μιλούν πια αγανακτισμένοι για την κατάντια της πολιτικής μας ζωής ...»...*

...«... έτσι δημιουργείται η αναξιπιστία των πολιτικών στην ελληνική κοινωνία ...»...

...«... δημιουργείται στο λαό δικαιολογημένα και η άλλη πεποίθηση, ότι δηλαδή οι πολιτικοί φροντίζουν να βρίσκονται πάνω από το νόμο...»...(Πρακτικά σελ. 2671).

Ρητά, καταγγέλλει συμψηφισμό αμαρτημάτων κατά σύμπνοια των δύο μεγάλων κομμάτων (πρακτικά σελ. 2669 ο.π.).

Ακόμη περισσότερο, στην αυτή ως άνω σελίδα, εν τέλει, ...«... *θέτει τον δάκτυλον επί τον τύπο τωνίλων ...»...* Αποκαλύπτει το τέχνασμα που άγει την Βουλή στο ...«... *να αφαιρέσει από τα χέρια της Δικαιοσύνης (ό,τι) θεσμικά της ανήκει ...»...* (!!!).

- Είχε ιδρύσει την “Πολιτική Άνοιξη”. Οι άνω διαπιστώσεις, αργότερα, δεν τον εμπόδισαν να επιστρέψει στο ένα των μεγάλων κομμάτων. Έτσι, άλλωστε, έγινε (και) πρωθυπουργός.

Όλα τα πιο πάνω, αναδρομικά, θεωρήθηκαν – *defacto* - ως μη λεχθέντα. Έχει, ήδη, επισημανθεί: *η πολιτική συμφιλίωση – αποδιώκει – την κάθαρση (!)*.

Αλλά υπάρχει **κερασάκι** και στην τούρτα της “Πολιτικής Άνοιξης”. Οι καταγγελίες είναι δριμύτατες. Έμειναν, όμως, σ' επίπεδο διακηρύξεων. Η Πολιτική Άνοιξη **απέσχε** της ψηφοφορίας (!!!).

Έτσι, εξ αντικειμένου, συνέβαλε στην παραγωγή αυτού που ταυτόχρονα, δια του αρχηγού της, χαρακτηρίζει: **ελεεινό** (!!!).

Η αποχώρηση εξαγγέλλεται στην σελ. 2672 των πρακτικών

• **Η καταγγελία της συμπαιγνίας γίνεται εξ αποτελέσματος, συμπαικτική** (!!!).⁸

Ο ευτελισμός του κοινοβουλευτικού μας συστήματος είναι πλήρης. Διαπιστώνεται, **ανεξιλέωτη** η αδικία της Βουλής κατά του δημοκρατικού ήθους.

• Ούτως ή άλλως εγγενώς οιοδήποτε κοινοβούλιο αδυνατεί ν' απονείμει δίκαιο. **Η πολιτική είναι σκοπιμότης. Η Δικαιοσύνη οφείλει αμεροληψία.**

γ' Ενός κακού μύρια έπονται: Η συγκάλυψη παρέχει ατιμωρησία **όχι**, όμως, και **νομιμότητα** (!). Προκύπτουν, έτσι, πολλά περαιτέρω ζητήματα. Καθ' ένα απ' αυτά, συντρέχον, είναι εξευτελιστικό των φορέων της εξουσίας. Φερ' ειπείν όπου κατά συγκάλυψη έχει κτηθεί πλουτισμός, αυτός, **δεν** γίνεται νόμιμος. Η περαιτέρω χρήση του συνιστά **ξέπλυμα** (!). Επίσης ως έκνομος δεν περιλαμβάνεται στις ετήσιες δηλώσεις του καλουμένου “**πόθεν έσχες**”. Αν, ακόμη, ο πλουτισμός μεταφερθεί στην οικογένεια του δράστη γεννάται επί πλέον “**ξέπλυμα**” με συμμετοχή (**και**) των ληπτών. Η φυγάδευση του

⁸ Συζητήσεις όπως οι άνω στην Βουλή θυμίζουν στίχους του Σουρή. Σατιρίζει την υποκρισία των κρατούντων. Καταλήγει ...«... **να σε κλέβουν φανερά και ενώ αυτοί σε κλέβουνε τον κλέφτη να γυρεύουνε** ...»...

πλουτισμού εκτός συνόρων εγείρει άλλα ζητήματα. Μυστικοί λογαριασμοί πλέον, **δεν** υπάρχουν. Είναι υποχρεωτική η ενημέρωση των ημεδαπών αρχών. Άρα ο **“προικισμένος”** πολιτικός πρέπει να βρει πρόσωπο παρένθετο. Έχουμε έτσι και νέο **“ξέπλυμα”**.

- Η απόκρυψη, εξ άλλου, όλων των διαληφθεισών παρανομιών αναδεικνύει, κατά κυριολεξία, πολιτικό **υπόκοσμο** (!!!). Είναι χρήσιμο να επισημανθεί το εξής: την ρύθμιση περί **“πόθεν έσχες”** εξήγγειλε ο Γεωργ. Παπανδρέου εν συνεχεία της νίκης του 1964. Με την συνήθη μεγαλοστομία του την είχε αποκαλέσει νομοθεσία **“προς προστασία της τιμής του πολιτικού κόσμου”**.

Η νομοθεσία κατέστη φωτώριο**ιδιώνυμης** εγκληματικότητας (!).

- Ακόμη πασίδηλη εκνομία περνά απαρατήρητη. Πρόκειται για τις προεκλογικές δαπάνες. Συγκεντρώσεις, μεταφορές ψηφοφόρων δι' όλων των μέσων (αυτοκίνητα – τρένα – αεροπλάνα) έντυπο υλικό, μισθώματα εκλογικών γραφείων και κέντρων. Ουδέποτε έγινε λογαριασμός ώστε να διαπιστωθεί πως συγκεντρώνονται τα χρήματα των τεραστίων δαπανών. Και είναι βέβαιο ότι σήμερα, πάντως, ουδείς – ή περίπου – δαπανά χωρίς αντάλλαγμα.

- Στην τέταρτη σελίδα της **“Εστίας”** της 21.2.2019 δημοσιεύεται ό,τι ακολουθεί:

Τίτλος: **“Κώδικας εχεμύθειας”**

Υπότιτλος: για τα μαύρα.

Περιεχόμενο: ...«... **Κατάθεση στην Εισαγγελία Διαφθοράς έδωσε χθες ο Θεόδωρος Τσουκάτος για τα “μαύρα ταμεία” της Siemens στην προεκλογική περίοδο 2000. Οι εισαγγελείς δεν έλαβαν καμμία**

απάντηση παρά τις επίμονες ερωτήσεις για το ποιες εταιρείες έδωσαν τα χρήματα, αφού ο πρώην στενός συνεργάτης του Κώστα Σημίτη επικαλέσθηκε τον “κώδικα εχεμύθειας” για να μην αποκαλύψει τους χρηματοδότες του ΠΑΣΟΚ. Ο Τσουκάτος δικάζεται για την δωροδοκία ύψους 1 εκατ. μάρκων από την Siemens και, συμφώνως προς την κατάθεσή του, το επίμαχο ποσό δεν αφορούσε δωροδοκίες στελεχών του ΟΤΕ, ώστε να προωθηθεί η “αμαρτωλή” σύμβασις 8002. Επανάλαβε τον ισχυρισμό ότι τα χρήματα μπήκαν στα ταμεία του ΠΑΣΟΚ ως προεκλογική χορηγία. Ο Τσουκάτος δήλωσε ότι η πρακτική των ιδιωτικών χρηματοδοτήσεων από εταιρείες ήταν αρκετά διαδεδομένη την περίοδο εκείνη στα κόμματα. Φέρεται, δε, να επανέλαβε ότι 16 δισ. Δρχ. δαπανήθηκαν για χρηματοδότηση μετακινήσεων ετεροδημοτών, φυλλάδια και λοιπές ανάγκες του κόμματος. Φρόντισε, βεβαίως, να “καλύψει” τον πρώην πρωθυπουργό Σημίτη, λέγοντας ότι δεν είχε καμμία εμπλοκή με τα οικονομικά του ΠΑΣΟΚ ...»...

Για την προσωπική εντιμότητα του κ. Σημίτη ουδέποτε διατυπώθηκε οιαδήποτε αμφιβολία. Έχω πεποίθηση πως βγήκε από την πολιτική πτωχότερος απ' ότι ήταν όταν μπήκε.

Αναφορικά προς τα κομματικά όμως; Ο κ. Θ. Τσουκάτος καταθέτει για μετακινήσεις, για φυλλάδια. Μιλά για δισεκατομμύρια δραχμών (!).

Τέτοιου ύψους δαπανήματα, μάλιστα για έντυπο υλικό και μετακινήσεις, γίνονται αμέσως ορατά. ...«... δεν χρειάζεται εμπλοκή με τα οικονομικά ...»...

Ιδού, λοιπόν, πρόσθετη διαπίστωση ότι τα αίτια της διαφθοράς είναι συστημικά. Το σύστημα, όπως λειτουργεί, παράγει διαφθορά.

Έντιμος ή όχι κανείς αντιμετωπίζει δίλημμα. Μετέχει ή όχι των κανόνων του παιχνιδιού; Και το παιχνίδι είναι διακίνηση χρήματος, χρήματος πολλού. Και κανείς δεν χρηματοδοτεί χωρίς όφελος (!!!). **Ιδού η ρίζα του κακού.**

Κρίσιμο είναι και το εξής. Άλλοι, οι λιγότεροι, φροντίζουν **-αποκλειστικά** – για το κόμμα. Οι πλείστοι φροντίζουν **και** για την τσέπη τους. Έλεγχος δεν υπάρχει. Διακινείται χρήμα μαύρο π.χ. για συγκεντρώσεις **διατεταγμένου ενθουσιασμού**. Ποιος όμως να δώσει παραστατικά και για ποια αιτία; Δεν υπάρχει τιμολόγιο αγοράς του ενθουσιασμού. Είναι, όμως, πασιδήλο: ο ενθουσιασμός κοστίζει (!!!).

Συναφής υπήρξε, από ετών μάλιστα, και η ακόλουθη πρακτική εμβελείας διακομματικής: διοικήσεις κρατικών τραπεζών, κατά κομματική επιταγή, χρηματοδοτούσαν προσκείμενες πολιτικώς εφημερίδες. Εργαλεία χρηματοδότησης ήσαν: βεβαίως, οι δανειοδοτήσεις αλλά και αμειβόμενες καταχωρήσεις.

Εννοείται: όλα αυτά χωρίς δικαιολογητική εμπορική βάση. Επρόκειτο – κυνικά – για διακομματικό φαύλο χειρισμό.

Ουδεμία φροντίδα ανιχνεύεται για το δημόσιο χρήμα.

Αυτονοήτως, ότι για τις εφημερίδες άλλοτε, ισχύει σήμερα για ραδιόφωνα, τηλεοπτικούς σταθμούς, μέσα κοινωνικής δικτύωσης, περιοδικά κ.ο.κ. Στην πρόοδο προσαρμόζεται νομιμότης και παρανομία (!).

δ' Εφάμιλλη της ηγεσίας είναι και η κατάσταση της χώρας. **Χαλασμένη κοινωνία δεν έχει υγιά οικονομία.**⁹ Πέρασε στην

⁹Η περιεκτική διατύπωση ανήκει στον δημοσιολόγο Σάκη Μουμτζή: “**Σύριζα απάτες και αυταπάτες**” Επίκεντρο 2016 σελίς 141.

Ευρωζώνη με ψεύτικα στοιχεία: Τα παγκοσμίως γνωστά Greekstatistics. Πτώχευσε το 2010. Εξακολουθεί να έχει το μεγαλύτερο δημόσιο χρέος της ζώνης, συναφώς και τον υψηλότερο δείκτη ανεργίας. Πάσχει από υπογεννητικότητα. Οι ικανοί, κατ'εξοχήν οι νέοι, μεταναστεύουν. Ο ενεργός πληθυσμός μειώνεται. Αυξάνονται οι συνταξιούχοι κυρίως. Η Τουρκία απειλεί. **Οικονομικώς μας έχει ήδη επιτεθεί.** Οι απειλές της αυξάνουν τον δείκτη κινδύνου της χώρας (countryrisk). Άρα απωθούνται οι εδώ επενδύσεις. Ουδείς επενδύει σε χώρα που η ασφάλειά της διακυβεύεται από επίβουλο γείτονα.

ε' Οι κυβερνήσεις αλλάζουν τα προβλήματα επιδεινώνονται. Το κοινοβουλευτικό μας σύστημα, όπως λειτούργησε, πάντως, δεν έχει ανταποκριθεί στις προσδοκίες του λαού.

στ' Ο Ελευθέριος Βενιζέλος σκιαγραφεί τον επίδοξο κοινοβουλευτικό άνδρα. Το πράττει ως άνω έχει εκτεθεί: αναζητά ως εισιτήριο εισόδου στον δημόσιο βίο προκρίματα αξίας.

Στην προδιαγραφή έχει απολύτως ανταπόκριση ο επ'αδελφή γαμβρός και μέντοράς του, προπάππος μου Κωστής Κ. Μητσοτάκης. Άσκησε δικηγορία ευδόκιμο. Έγινε εύπορος. Ίδρυσε τον Δικηγορικό Σύλλογο Χανίων. Έγινε πρώτος πρόεδρος του. Επαγγελματικά καταξιωμένος πέρασε στην πολιτική. Εξελέγη βουλευτής της κρητικής πολιτείας. Το 1887 έγινε και εφέτης. Το 1898 απέθανε στην Αθήνα πένης. Η οικογένειά του συντηρήθηκε από τιμητική σύνταξη του ελληνικού κράτους. Μνημείο σταθερό της διέλευσής του και από την ελληνική σκηνή είναι ο αφιερωμένος στη δράση του οικογενειακός μας τάφος στον Α' Νεκροταφείο Αθηνών.

Σήμερα ο πολιτικός, εν γένει βίος κατακλύζεται από ανεπαγγέλτους, άρα και ανασφαλείς. Αυτοί δεν εμπνέονται από αίσθημα προσφοράς. Πολλοί στερούνται, εντελώς, της αξιοπρέπειας της εντιμότητας. Το όποιο, τυχόν, αξίωμα “*εργαλειοποιούν*” για την, ει δυνατόν, δια βίου καλοπέρασή τους.

V. Υπάρχει και πρόσθετο ζήτημα: ανάγεται στην πρακτική αξία του κοινοβουλευτισμού μέσα στην ταχύτητα αναπτυσσόμενη **διεθνική κοινωνία**.

- Η εν δυνάμει τάση των κοινοβουλίων είναι εθνική. Συγκροτούνται από εκπροσώπους των επί μέρους περιοχών. Αυτοί οι τοπικοί εκπρόσωποι αποτελούν τις Εθνικές Συνελεύσεις. Ήδη όμως τα **σημαντικότερα** ζητήματα είναι **διεθνή**. Και ως τέτοια υπερβαίνουν, κατ'αρχήν, πάντως, τα όρια εμπειρίας των μελών των Συνελεύσεων αυτών.

Τα λεγόμενα “*μνημόνια*” υπήρξαν τα σημαντικότερα νομοθετήματα του κράτους μας. Επέτρεψαν την χρηματοδότησή μας μετά την κατάρρευση του 2010. Τότε, δηλαδή, που δηλώσαμε αδυναμία πληρωμών, μάλιστα δε και εξόφλησης των ομολόγων έκδοσής μας.

Επ'αυτών των “*μνημονίων*” ελαμβάνετο απόφαση στο Eurogroup. Τριακόσια δέματα έφθαναν στην Βουλή, λίγο προ της ψηφοφορίας. Κάθε δέμα περιείχε τεχνικά – οικονομικά κείμενα. Η κατανόηση προϋπέθετε χρόνο άνετο. Προϋπέθετε, κυρίως, τεχνοοικονομική κατάρτιση, κατάρτιση, μάλιστα και επί διεθνούς επιπέδου, κυρίως δε επί των ευρωπαϊκών πραγμάτων.

Προϋποτίθετο, δηλαδή, ό,τι **δεν** υπήρχε στα μέλη της Βουλής μας. Έτσι τα μνημόνια – οι ζωτικοί μας νόμοι - εψηφίζονταν, γινόντουσαν νόμοι του κράτους, χωρίς προηγούμενη κατανόησή τους από τους εθνικούς μας βουλευτές (!).

- Υπάρχει το προηγούμενο βουλευτού που δημόσια δήλωσε πως ψήφιζε χωρίς να ξέρει (!!!).

- Τ'ανάλογα σημειώθηκαν στο Ηνωμένο Βασίλειο. Είναι κατ'εξοχήν η χώρα του κοινοβουλευτισμού. Κεντρικό της ζήτημα υπήρξε η οριστικοποίηση της συμφωνίας αποχώρησης από την Ενωμένη Ευρώπη. Σ'επίπεδο εμπειρογνομόνων επιτεύχθηκε συμφωνία. Και προς το τέλος της όλης διαδικασίας ανεδείχθη ιδέα **φαιινή**: υποτίθεται. Τα μέλη του κοινοβουλίου ζήτησαν και τα ίδια ν'αποφανθούν επί του συνόλου των επί μέρους όρων της συμφωνίας εξόδου. Άρχισαν συζητήσεις. Ήταν ατελείωτες, εκτεινόμενες στα εκατοντάδες άρθρα της επί της αρχής συμφωνίας. Αυτής, κατ'ακρίβεια, που είχαν διαπραγματευθεί οι εμπειρογνώμονες ως εκπρόσωποι των δύο πλευρών (Ηνωμένο Βασίλειο - Ε.Ε.).

Η διαδικασία οδηγήθηκε σε αδιέξοδο (!).

Η υπέρβαση – τελικά - του αδιεξόδου πραγματοποιήθηκε ως εξής: Ο Boris Johnson σήκωσε σημαία **εξόδου υφ'οιουσδήποτε**. Υπ'αυτή την θέση οδήγησε την χώρα σε γενικές εκλογές. Και υπ'αυτή την θεμελίωση, της υφ'οιουσδήποτε όρους εξόδου, ολοκληρώθηκε η διαδικασία.

- Ουσιαστικά το κοινοβούλιο υποχώρησε. Ανέθεσε το ζήτημα στον Johnson (!).

Τονιστέο: Κατά την αρχή της αμοιβαιότητας και τα λοιπά κοινοβούλια των είκοσι έξι κρατών μελών, εδικαιούνται να ζητήσουν τα όμοια. Ήτοι να λάβουν απόφαση επί του συνόλου των όρων εξόδου από την Ένωση του Ηνωμένου Βασιλείου. Εάν αυτό είχε συμβεί, το αδιέξοδο θα ήταν αδιαπέραστο. Και πάντως τα επί μέρους κοινοβούλια θ'αποφάσιζαν επί ζητημάτων που τεχνικά δεν ήταν δυνατό να γνωρίζουν τα μέλη τους. Φερ'ειπείν: ένας Ούγγρος βουλευτής δεν γνωρίζει την αλιεία στη θαλάσσια ζώνη μεταξύ Μ. Βρετανίας και Γαλλίας. Θα έπρεπε όμως να λάβει θέση ψηφίζοντας, εάν το ζήτημα ετίθετο στο κοινοβούλιό του (!!!).

- Το κύρος των εθνικών κοινοβουλίων υπονομεύουν καιριώς οι περίφημες Μ.Κ.Ο. (Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις). Κατά τρόπο δυναμικό **αντιπoιoύνται** την πολιτική εξουσία εκλεγμένων κυβερνήσεων.

Οι Μ.Κ.Ο. υπαγορεύουν πολιτική μεταναστευτική και οικολογική. Και επιβάλουν τις απόψεις τους. Μισθώνουν πλοία και μεταφέρουν πρόσφυγες. Κατ'ακρίβεια πρόσωπα που κατά την δική τους αντίληψη πρέπει ν'αποβιβασθούν στην Ευρώπη. Οι αποτελούντες τις ΜΚΟ στερούνται δημοκρατικής νομιμοποίησης. Δεν έχουν εκλεγεί. Δεν είναι εξουσιοδοτημένοι από οιονδήποτε εκλεγμένο. Ενδύονται τον μανδύα του ιδεολόγου. Και δρουν. Περιφρονούν την κοινοβουλευτική λειτουργία. Όπως ήδη σημειώθηκε **αντιπoιoύνται** την εξουσία της.

- Ακόμη: Στην Γαλλία από του 2019, έχει συμπτυχθεί κίνηση πολιτική εκτός κομμάτων. Πρόκειται για την οργάνωση υπό το όνομα **κίτρινα γιλέκα**. Κεντρικό τους αίτημα είναι το λεγόμενο **Ανακλητικό**

Δημοψήφισμα. Έχει την έννοια ότι κάθε αιρετός άρχων υπόκειται σ' αίτηση ανάκλησής του. Εννοείται πριν συμπληρωθεί η θητεία για την οποία έχει εκλεγεί. Το αίτημα έχει ήδη αποδεχθεί ως εύστοχο ο κόμμα των *“Ανυποτάκτων”*.

Σ υ μ π έ ρ α σ μ α: Η αδυναμία εξυγίανσης του κοινοβουλευτισμού είναι, για τα καθ' ημάς, *πανηγυρικά ομολογημένη.* Διαλαμβάνονται άνω υπό *IV β'* οι καταγγελίες Σαμαρά. Παριστούν το Κοινοβούλιο ως άντρο συναλλαγής, ως χαλκείο αλληλοσυγκάλυψης εγκλημάτων. Εν τούτοις και ο καταγγέλλων λύγισε υπό την πίεση του συστήματος. Ψήφισε, 'όπως εξηγήθηκε, αντίθετα προς τις καθαρτήριες διακηρύξεις του (!!!). Δεν κατάφερε να συμμορφωθεί προς τις πεποιθήσεις του. Ο ίδιος και το κόμμα του συμβιβάστηκαν (!!!).

- Ο Σαμαράς δεν υπήρξε βουλευτής κατά σύμπτωση. Εξελέγη νεώτατος. Ανέλαβε και τα σημαντικότερα υπουργεία των Οικονομικών και των Εξωτερικών, έπειτα και το του Πολιτισμού. Έγινε αρχηγός κόμματος. Εκπροσωπήθηκε έτσι στην Βουλή και την Ευρωβουλή. Έγινε μετά αρχηγός και μεγάλου κόμματος: της ΝΔ. Πέρασε και στην Πρωθυπουργία. Κινήθηκε ως ανανεωτής. Εγκατέλειψε την ανανέωση.

Ουδέποτε επιχείρησε οτιδήποτε για να καταστήσει τις *κ α θ α ρ τ ή ρ ι ε ς* θέσεις του πράξη. Το σύστημα δεν διορθώθηκε. *Αφομοίωσε τον διαμαρτυρόμενο (!!!).*

- Κατά τα λοιπά το κράτος, κάθε κοινοβουλευτικό κράτος, είναι και οικονομικός οργανισμός. Οι παντός είδους μεσάζοντες παραμονεύουν.

- Αν δεν υπάρξει κομματική *συγκάλυψη*, κάποιιο πάνε και φυλακή. *Αναλαμβάνεται το ενδεχόμενο, ως επαγγελματικός κίνδυνος.* Οι *ηλεκτρολόγοι*, όλοι, κινδυνεύουν από *ηλεκτροπληξία*. Απλό, τόσο, είναι το ζήτημα.

- Είναι, κάπως, όπως οι εκδρομές ενός εορταστικού τριημέρου. Φεύγουν πολλοί. Όλοι ξέρουν πως κάποιιο θα υποκύψουν από τροχαίο. Όμως όλοι που – εν τούτοις – φεύγουν πιστεύουν πως τα, κατά πρόβλεψη, ατυχήματα θα συμβούν σ' άλλους (!!!).

- Τέλος η ταχύτατα αναπτυσσόμενη διεθνική κοινωνία καθιστά *αναποτελεσματικά* τα εθνικά κοινοβούλια. Δείγμα γραφής του φαινομένου παρέχεται άνω υπό V. Έχει μετακινηθεί το κέντρο βάρους των αποφάσεων.

Όλα τα άνω είναι συνεκτιμητέα. Η συνεκτίμηση άγει σε μετωπική αμφισβήτηση της κοινοβουλευτικής αποτελεσματικότητας (!).

- Τι θα αντικαταστήσει τον κοινοβουλευτισμό δεν είναι ακόμη γνωστό. Εν πάση δε περιπτώσει του φαρμάκου προηγείται η διάγνωση της νόσου.

- Πάντως δεν πρέπει να επαναληφθεί το φιλοσοφικό σφάλμα του Marx, για την εξάντληση της εξέλιξης.

Ο κοινοβουλευτισμός, μάλιστα, αυτός που έχουμε βιώσει, *δεν αποτελεί (και) το τέλος της Ιστορίας.* (!!!).

Γ.Κ.Σ.